

25 Ιουνίου, 1993

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ (ΑΡ.2) ΓΙΑ ΤΗ ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ CERTIORARI ΚΑΙ/Η PROHIBITION

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΙ/Η ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 21/2/86 ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΜΕ ΑΡ. 767/86 ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΤΔ. ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Ε. ΑΡΓΥΡΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΟΥΛΑΣ Ν. ΑΡΓΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΕΑΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ (ΑΡ. ΦΑΚ. 75/89) ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΙ/Η ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΗ ΠΡΑΞΗ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΚΑΙ/Η ΕΝΤΑΛΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

(Αίτηση Αρ. 102/93)

5 Προνομιακά Εντάλματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση ενταλμάτων certiorari και prohibition εναντίον απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία είχε εκδοθεί απόφαση ερήμην εναντίον του αιτητού και είχε διαταχθεί η εκποίηση υποθήκης — Κρίθηκε ότι δεν συνέτρεχαν οποιουδήποτε λόγοι για την χορήγηση της αιτούμενης άδειας — Εν πάση περιπτώσει είχε παρατηρηθεί αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης.

10 Ο αιτητής ζήτησε άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκδοση ενταλμάτων certiorari και prohibition για ακύρωση απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία είχε εκδοθεί εναντίον του αιτητή και της συζύγου του, σε αγωγή που τους είχε κινήσει η Τράπεζα Κύπρου, για ποσό οφειλόμενο δυνάμει δανείου και ταυτόχρονα είχε διαταχθεί η εκποίηση της υποθήκης που είχε βάλει ο αιτητής. Η
15 απόφαση είχε εκδοθεί ερήμην λόγω μη εμφάνισης του αιτητή. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι δεν του είχε επιδοθεί η αγωγή και επίσης πρόβαλε διάφορους άλλους ισχυρισμούς, οι οποίοι ελέγχθησαν από το Δικαστήριο σαν ανακριβείς. Η αγωγή, όπως φαινόταν από το φάκελο του Επαρχιακού Δικαστηρίου, είχε επιδοθεί προσωπικά στον αιτητή. Η
20 προσβαλλόμενη απόφαση είχε εκδοθεί στις 21.2.86.

Αποφασίσθηκε ότι:

Κανείς από τους λόγους δυνάμει των οποίων χορηγείται άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκδοση προνομιακών ενταλμάτων δεν συνέτρεχε στην παρούσα υπόθεση. Εν πάση περιπτώσει είχε παρατηρηθεί αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης.

5

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία ο αιτητής ζητά να του επιτραπεί να αρχίσει τη διαδικασία για έκδοση των προνομιακών διαταγμάτων certiorari και prohibition. Με το μεν πρώτο επιδιώκει την προσαγωγή του φακέλου της αγωγής από το Επαρχιακό στο Ανώτατο Δικαστήριο και την ακύρωση της απόφασης που εκδόθηκε στις 21/2/86 καθώς και της διαδικασίας για την εκτέλεσή της από το κτηματολόγιο. Με το δεύτερο επιζητά να απαγορευθεί στο κτηματολόγιο η εκτέλεση της απόφασης με τον τερματισμό των διαβημάτων για την καταναγκαστική πώληση.

10

15

Ο αιτητής παρουσιάζεται αυτοπροσώπως.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Παρόλο που δόθηκε στον αιτητή η ευκαιρία να διορίσει δικηγόρο προτίμησε να χειριστεί ο ίδιος προσωπικά την υπόθεση του. Είναι φυσικά συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα του.

20

Ο αιτητής ήταν εναγόμενος στην υπ' αρ. 767/86 αγωγή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Στις 21/2/86 δόθηκε απόφαση υπέρ της Τράπεζας Κύπρου Λτδ. (η Τράπεζα) - ενάγουσα στην αγωγή - και εναντίον του αιτητή και της συζύγου του για £8.767,74 με τόκο 9% επί ποσού £8.086,84 από 17/12/85. Περαιτέρω το δικαστήριο διέταξε την πώληση της ακίνητης ιδιοκτησίας που είναι αντικείμενο της Υ 250/83 για την ολική ή μερική ικανοποίηση του εξ αποφάσεως χρέους. Η περιουσία αυτή είχε υποθηκευθεί προς όφελος της δανειστρίας Τράπεζας για περαιτέρω εξασφάλιση των υποχρεώσεων του αιτητή απέναντι της, οι οποίες απέρρεαν από τη συμφωνία δανειοδότησης ή παροχής τραπεζικών διευκολύνσεων, που ο ίδιος συνήψε με την Τράπεζα με την εγγύηση της συζύγου του. Αντίγραφο της δικαστικής απόφασης έχει επισυναφθεί στην κρινόμενη αίτηση.

25

30

35

Φαίνεται πως τελευταία η Τράπεζα προχωρεί μέσω του επαρχιακού κτηματολογικού γραφείου Λευκωσίας για εκποίηση της υποθήκης με τον πλειστηριασμό του ενυπόθηκου κτήματος. Και το κτηματολόγιο έχει δώσει την προβλεπόμενη από το άρθρο 5(1) του περὶ Ακινήτου Ιδιοκτησίας (Περιορισμός Πωλήσεων) Νόμου, Κεφ. 223 (όπως τροποποιήθηκε), γνωστοποίηση της επιφυλαχθείσας τιμής πώλησης του κτήματος. Το έγγραφο αυτό ημερ. 14/1/93 είναι επίσης συνημμένο στην αίτηση.

Ο αιτητής τώρα ζητά να του επιτραπεί να αρχίσει τη διαδικασία για έκδοση των προνομιακών διαταγμάτων *certiorati* και *prohibition*. Με το πρώτο επιδιώκει την προσαγωγή του φακέλου της αγωγής από το Επαρχιακό στο Ανώτατο Δικαστήριο και την ακύρωση της απόφασης (και του διατάγματος πώλησης του ενυπόθηκου κτήματος) που εκδόθηκε στις 21/2/86 καθώς και της διαδικασίας, που βρίσκεται σ' εξέλιξη, για την εκτέλεση της από το κτηματολόγιο. Με το δεύτερο επιζητά να απαγορευθεί στο κτηματολόγιο η εκτέλεσή της απόφασης με τον τερματισμό των διαβημάτων για την καταναγκαστική πώληση.

Στέχομαι στα σημεία της ένορκης δήλωσης του αιτητή, που υποστηρίζουν την αίτηση, τα οποία εκφράζουν το παράπονο του: είναι ότι η εναντίον του απόφαση εκδόθηκε ερήμην και χωρίς να του έχει προηγουμένως επιδοθεί το κλητήριο. Προχωρεί μάλιστα σε ειδικασίες ότι δυνατό να το άφησαν στα ανήλικα παιδιά του που δεν έφεραν το γεγονός σε γνώση του. Και επιχειρηματολογεί ότι τέτοια επίδοση είναι νομικά ανύπαρκτη. Παραβιάστηκαν έτσι τα δικαιώματα του και ιδιαίτερα εκείνα που κατοχυρώνει το άρθρ. 30 του συντάγματος. Ουσιαστικά στερήθηκε του δικαιώματος να προβάλει την υπεράσπιση του και κατ' επέκταση να ακουστεί. Αυτό συνάγεται στην ουσία από όσα έγραψε και ανάπτυξε προφορικά.

Για την έγερση της αγωγής πληροφορήθηκε τυχαία αργότερα μετά τη λήψη της απόφασης από την Τράπεζα. Και ανάθεσε την υπόθεση στο δικηγόρο του (που όπως διατείνεται ήταν και συνεταιρός στην επιχείρησή του). Αυτός όμως τελικά έπαυσε να τον εκπροσωπεί χωρίς ο αιτητής να το γνωρίζει. Ο δικηγόρος του έκτοτε κατακρατεί έγγραφα που του παράδωσε που ήταν απαραίτητα για την υπεράσπιση του. Τον κατηγορεί επίσης για συμπαιγνία με τους αντιδίκους του προς βλάβη των συμφερόντων του. Λέγει επίσης ότι οι τελευταίοι εκμεταλλεύθηκαν τις διαφορές με το δικηγόρο του και βρήκαν την ευκαιρία να εκδώσουν εντάλματα για κατάσχεση της κινητής περιουσίας του. Στο μεταξύ είχε ζητήσει από τον πρωτοκολλητή του δικαστηρίου Λευκωσίας να ορίσει αίτηση του (που δεν προσδιορίζει ακριβώς τη φύση και το περιεχόμενο της) αλ-

λά ο πρωτοκολλητής, που κατηγορείται για βαρεία αμέλεια, παράλειψε να το πράξει.

Περαιτέρω στην ένορκη του δήλωση ο αιτητής ασχολείται με την υπεράσπιση που πιστεύει πως έχει στην αξίωση της Τράπεζας. Αντιτάσσει, μεταξύ πολλών άλλων, ότι πλήρωσε την Τράπεζα: λέγει ακόμη ότι δόθηκε κυβερνητική εγγύηση για τις υποχρεώσεις του αλλά η Δημοκρατία παρέβη τα υπεσχημένα και αναγκάστηκε να καταθέσει εναντίον της προσφυγή. Ουσιαστικά είναι η θέση του ότι η αγωγή ήταν εκδικητική λόγω επεισοδίου που αφορούσε το διευθυντή του υποκαταστήματος της Τράπεζας στο οποίο διατηρούσε τους λογαριασμούς του.

Στην τελευταία παράγραφο της δήλωσης του ο αιτητής επιχειρεί να δικαιολογήσει την καθυστέρηση να αποταθεί για θεραπεία με προνομιακά διατάγματα. Περιορίζει όμως τις εξηγήσεις του στο διάβημα του κτηματολογίου: ότι, δηλαδή, έλαβε γνώση τον περασμένο Μάρτιο διότι ήταν έγκλειστος στις φυλακές από 6/10/92 μέχρι 2/6/93.

Μιά παρένθεση στο σημείο αυτό. Με όσα αναφέρει στο σώμα της αίτησης φαίνεται πως ο αιτητής υποστηρίζει ότι δικαιολογείται η ακύρωση της υπό αναθεώρηση απόφασης με βάση γνωστές αρχές του διοικητικού δικαίου που αφορούν στη σύνθεση και λειτουργία διοικητικού συλλογικού οργάνου τις οποίες παραθέτει. Πρέπει να λεχθεί ότι οι αρχές αυτές είναι άσχετες με την υπό κρίση υπόθεση. Οι δικαστικές πράξεις δεν υπόκεινται σε αίτηση ακύρωσης με βάση τις πρόνοιες του άρθρ. 146 του συντάγματος που εφαρμόζονται αποκλειστικά σε αποφάσεις οργάνων που ασκούν εκτελεστική ή διοικητική λειτουργία. Μπορούν όμως, όπως και στην παρούσα περίπτωση, να τύχουν αναθεώρησης με βάση τις διατάξεις του άρθρου 155.4 του συντάγματος με τη χρήση, σε κατάλληλες περιπτώσεις, των προνομιακών διαταγμάτων.

Ο φάκελος της αγωγής έχει προσαχθεί. Λέγει όμως μιά εντυπωσιακά διαφορετική ιστορία από αυτή που ο αιτητής θέλησε να πιστέψουμε. Εν πρώτοις η αγωγή του επιδόθηκε προσωπικά στις 28/1/86 όπως επιμαρτυρείται από την ένορκη δήλωση δικαστικού επιδότη της ίδιας ημερομηνίας. Έγινε επίσης επίδοση στον ίδιο για λογαριασμό της συζύγου του (εναγομένης 2 στην παραπάνω αγωγή) με την οποία συζούσε.

Ο φάκελος είναι αποκαλυπτικός και για τα δικονομικά διαβήματα του αιτητή να πετύχει παραμερισμό της απόφασης. Το πρώτο έγινε από το δικηγόρο με τον οποίο, όπως ισχυρίζεται, είχε δια-

φορές, με αποτέλεσμα να αφήσει τα συμφέροντα του απροστάτευτα. Η σχετική αίτηση του καταχωρήθηκε στις 28/2/86 και αποσύρθηκε στις 13/3/86. Το πιο σημαντικό είναι ότι έκαμε νέα παρόμοια αίτηση, που ο ίδιος υπογράφει, στις 2/11/87, αλλά πάλιν απορρίφθηκε από το δικαστήριο υπό τις εξής περιστάσεις που προκύπτουν ξεκάθαρα από το τηρηθέν πρακτικό. Ο αιτητής προσέλαβε άλλο δικηγόρο ο οποίος, στην παρουσία του, απέσυρε την αίτηση.

Είναι αξιοσημείωτο ότι ο αιτητής πρόβαλε διαφορετικούς λόγους για τη μη εμφάνιση του και για να πετύχει ακύρωση της απόφασης. Σε δήλωση ημερ. 28/2/86, που συνόδευσε την πρώτη του αίτηση για παραμερισμό της απόφασης, ορκίστηκε ότι (παράγραφος 3):

“Ο κύριος λόγος καθυστέρησης καταχώρισης εμφανίσεως οφείλεται βασικά στο γεγονός ότι κατέβαλλα προσπάθειες όπως η παρούσα αγωγή αποσυρθεί και το όλο θέμα διευθετηθεί φιλικώς. Το ίδιο έγινε και πέρυσι σε παρομοίας φύσεως αγωγή.”

Παρατηρώ ότι με την ίδια ευκαιρία ο αιτητής παραδέχθηκε την οφειλή του· ενώ στην ένορκη δήλωση της 2/11/87 φαίνεται να αρνείται ολότελα το χρέος.

Η υπό κρίση υπόθεση δεν προσφέρεται για διεξοδική συζήτηση αναφορικά με το πεδίο εφαρμογής των αιτουμένων διαταγμάτων. Θα ήταν αρκετό να λεχθεί ότι χωρεί η έκδοση certiorari όποτε κατώτερο δικαστήριο ή όργανο που ασκεί οιονεί δικαστική εξουσία ενεργεί χωρίς να έχει επί του θέματος δικαιοδοσία ή δρά καθ’ υπέρβαση της αρμοδιότητάς που του απονεμήθηκε. Άλλη κλασική περίπτωση είναι εκείνη στην οποία από τον ίδιο το φάκελο της διαδικασίας προκύπτει έκδηλα, χωρίς να παρίσταται ανάγκη προσαγωγής μαρτυρίας, νομική πλάνη. Είναι ακόμη η περίπτωση παραβίασης των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης ή των επιταγών του συντάγματος. Βλέπε 11 Halsbury’s Laws of England, 4η έκδοση, σελ. 805, παραγ. 1548 και επέκεινα. Επίσης Basu’s Commentary on the Constitution of India, τόμος 3ος, σελ. 583 και επέκεινα.

Επισημαίνεται ιδιαίτερα στο τελευταίο σύγγραμμα η σύγκριση μεταξύ των δύο διαταγμάτων prohibition και certiorari που αρχίζει στη σελ. 546 και τελειώνει στην 548 που αποκαλύπτουν τα σημεία σύγκλισης ως και τις διαφορές που τα διακρίνουν.

Τα αληθινά περιστατικά της υπόθεσης δεν θεμελιώνουν εκ πρώτης όψεως κανένα από τους λόγους για τους οποίους μπορεί να χορηγηθεί άδεια για κανένα από τα αιτούμενα διατάγματα. Δείχνουν μόνο πόσο ανεδαφική είναι η υπό κρίση αίτηση. Ιδι-

αίτερα οι αιτιάσεις για παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης ή των επιταγών του συντάγματος. Ακόμη και να υπήρχε η δυνατότης, η πολυετής καθυστέρηση (από την έκδοση της απόφασης ή έστω και σε μεταγενέστερο χρόνο) θα καθιστούσε την παραχώρηση άδειας αδιανόητη. Για το θέμα της καθυστέρησης βλέπε 11 Halsbury's Laws of England σελ. 812 και 813 παράγραφος 1546.

5

Προτού τελειώσω θα ήθελα να υποδείξω στο Πρωτοκολλητήριο ότι για ευνόητους λόγους δεν είναι δυνατό να γίνονται δεκτές για καταχώρηση χειρόγραφες αιτήσεις όπως συνέβη στην παρούσα περίπτωση.

10

Η αίτηση για χορήγηση άδειας απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.